

Αρχιμ. Αθανάσιου Αναστασίου, Προηγούμενου Ι. Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Στις 23 και 24 Νοεμβρίου 2016 συνεδρίασε εκτάκτως η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος με αποκλειστικό θέμα την αποτίμηση της «Συνόδου» της Κρήτης.

Την συνεδρία αυτή της Ιεραρχίας ανέμενε με μεγάλο ενδιαφέρον και αγωνία ο πιστός λαός του Θεού, που είχε εναποθέσει σε αυτή τις έσχατες ελπίδες του για έναν επαναπροσδιορισμό των θέσεων της Ιεραρχίας, που θα οδηγούσε στον εντοπισμό των εσφαλμένων επιλογών και αποφάσεων της «Συνόδου» της Κρήτης.

Δυστυχώς, όμως, οι προσδοκίες αυτές διαψεύστηκαν, γεγονός που μας προκάλεσε βαθύτατο πόνο και μεγάλη απογοήτευση. Αισθανόμαστε την ιερατική και μοναχική μας συνείδηση να αντιδρά έντονα και να ανθίσταται, αδυνατώντας να κατανοήσει και να αποδεχθεί τις αποφάσεις που ελήφθησαν. Αισθανόμαστε επιτακτικά την ευαγγελική εντολή να μας οδηγεί, ώστε να ομολογήσουμε υπέρ του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αισθανόμαστε να μας επιτάσσει να μην σιωπήσουμε, αλλά να καταθέσουμε, ενώπιον της Εκκλησίας, την καλογερική δογματική μας συνείδηση με ευθύτητα και ειλικρίνεια, χωρίς κατακριτική διάθεση, αλλά με έμπονη αγάπη προς την Αγία μας Εκκλησία και την αλήθεια της ορθοδόξου πίστεώς μας. Μας παρακινεί σε αυτό, το φωτεινό παράδειγμα των Αγίων μας, παλαιών και συγχρόνων, καθώς και η προτροπή του Αγίου Θεοδώρου του Στουδίτου: «Είναι εντολή του Κυρίου να μη σιωπάμε, όταν κινδυνεύει η Πίστη... Όταν προκειται για την πίστη, δεν μπορούμε να πουμε· Εγώ ποιος είμαι; Είμαι ιερέας; Όχι. Αρχοντας; Ουτε. Στρατιώτης; Γεωργος; Ουτε και αυτο. Είμαι φτωχος, εξασφαλίζοντας μονο την καθημερινη μου τροφη. Δεν εχω λογο, ουτε ενδιαφερον για το θεμα αυτο. Αλλοίμονο! Οι πετρες θα κραξουν, και συ μενεις σιωπηλος και αδιαφορος;... Ωστε ακομα και ο φτωχος την ημερα της κρισεως δεν θα εχει καμμια δικαιολογια, αν τωρα δεν μιλα, γιατι θα κριθει και μονο γι' αυτο»[1].

Δυστυχώς, παρά την σοβαρότητα του θέματος που συζητήθηκε, οι Ιεράρχες μας δεν στάθηκαν στο ύψος των περιστάσεων και δεν έλαβαν την προσήκουσα απόφαση. Κατά ακριβολογία πρόκειται ουσιαστικά για ΜΗ απόφαση και όχι για απόφαση. Πρόκειται για μία εσκεμμένα επαμφοτερίζουσα απόφαση, που παρέχει την δυνατότητα πολλαπλών αναγνώσεων και ποικίλων ερμηνειών.

Διαβάστε εδώ: Πατρ. Αλεξανδρείας: Θαύμα η Σύνοδος της Κρήτης κόντρα στους κήρυκες της εσωστρέφειας (ΦΩΤΟ)

Είναι μία απόφαση διπλωματική και εξισοροπιστική, χωρίς ευθύτητα και χωρίς καθαρές θέσεις, που μόνο σκοπό έχει να κατευνάσει τις αντιδράσεις και να διατηρήσει τις ισοροπίες μεταξύ των αντιδρώντων, Επισκόπων, κληρικών, μοναχών και λαϊκών πιστών και των υπερασπιστών της «Συνόδου» της Κρήτης και του Οικουμενικού Πατριάρχη, παραπέμποντας ουσιαστικά το ζήτημα στις «Καλένδες». Η απόφαση αυτή προκαλεί σύγχυση και παραπλανά το ποιμνιο, κι αυτό γιατί από την μία πλευρά δίνει την δυνατότητα στους υπερασπιστές της «Συνόδου» της Κρήτης να επικαλούνται το γεγονός ότι δεν καταδικάστηκαν τα Κείμενα της Κρήτης. Από την άλλη πλευρά, όσοι δικαίως αντιδρούν στις αποφάσεις της Κρήτης, επικαλούνται το γεγονός ότι η Ιεραρχία μπορεί μεν να μην κατεδίκασε την «Σύνοδο» της Κρήτης,

αλλά δεν την επικύρωσε και δεν ενέκρινε τα Κείμενά της. Πρόκειται πραγματικά για μεθοδεύσεις, που δεν είναι έντιμες και ευθείς και δεν αρμόζουν σε καμία περίπτωση σε ορθοδόξους Ιεράρχες. Υποδηλώνουν μάλιστα ότι δεν πηγάζουν και δεν αποτελούν καρπό του Αγίου Πνεύματος, το Οποίο είναι ευθές και ξεκάθαρο.

Στην ουσία παρέχεται άφεση αμαρτιών στην «Σύνοδο» της Κρήτης και γίνεται, έστω και έμμεσα, ανεκτή όλη η παθογένεια που την συνόδευσε.

Παρέχεται άφεση αμαρτιών, αλλά και έμμεση νομιμοποίηση, στις πρωτοφανείς μεθόδους αδιαφάνειας, συγκεντρωτισμού και επιβολής προειλημμένων αποφάσεων, που κυριάρχησαν καθ' όλη την διάρκεια της προπαρασκευής της «Συνόδου».

Παρέχεται άφεση αμαρτιών και νομιμοποιείται ο αποκλεισμός του πιστού λαού της Εκκλησίας, ο οποίος δεν γνώριζε απολύτως τίποτε ούτε για το περιεχόμενο ούτε για την θεματολογία αυτής της Συνόδου· ουδεποτε πληροφορηθηκε κατι σχετικο με την Σύνοδο αυτη, ουδεποτε συμμετείχε στην διαδικασια προπαρασκευης της και ουδεποτε ενεκρινε τα προς συζητηση θεματα της. Παρέχεται άφεση αμαρτιών και νομιμοποιείται ο παραγκωνισμός και η φίμωση των Επισκόπων και η επιλεκτική συμμετοχή μιάς ολιγαρχίας εκλεκτών, χωρίς ακόμη και αυτοί να έχουν δικαίωμα ψήφου. Πρόκειται πραγματικά για μια πρωτοφανή μεθόδευση, που αποτελεί μοναδικό παγκόσμιο φαινόμενο στα εκκλησιαστικά χρονικά.

Παρέχεται άφεση αμαρτιών και νομιμοποιείται η εκκλησιαστικοποίηση των αιρέσεων, η συμμετοχή μας στο Π.Σ.Ε., στο συνονθύλευμα αυτό αιρέσεων και κακοδοξιών, η μέχρι τώρα πορεία και συμμετοχή στους θεολογικούς διαλόγους και τα απαράδεκτα κείμενα που παρήχθησαν σε αυτούς.

Παρέχεται άφεση αμαρτιών και νομιμοποιείται η βαπτισματική θεολογία, η αποδοχή των μυστηρίων των παπικών, οι μικτοί γάμοι και τόσες άλλες παρεκτροπές από την ορθόδοξη εκκλησιολογία.

Όμως, με βάση την ορθόδοξη εκκλησιολογία, ο πιστός λαός του Θεού στο σύνολό του –και όχι μόνον η Σύνοδος των Επισκόπων- που μαζί με τους Επισκόπους, τους κληρικούς και τους μοναχούς συγκροτούν το Σώμα της Εκκλησίας, είναι αυτός που έχει όχι μόνον το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να κρίνει και να επικυρώνει τις αποφάσεις όλων των Συνόδων, ακόμη και των Οικουμενικών.

Όπως τονίζει χαρακτηριστικά ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ:

«Το ολο σωμα της Εκκλησιας εχει το δικαιομα να επαληθεύη, ή, για να ειμαστε περισσοτερο ακριβείς, το δικαιομα, και όχι μονο το δικαιομα, αλλα το καθηκον της «επιβεβαιωσεως». Μ' αυτην την εννοια οι Πατριάρχες της Ανατολης εγραφαν στη γνωστη Εγκυκλιο επιστολη του 1848 οτι «ο λαος ο ιδιος απο μονος του υπηρξεν ο υπερασπιστης της θρησκείας»[2].

Και σε άλλο σημείο συμπληρώνει ότι:

«Την πληρη ικανοτητα να διδασκη δεν την εχει λαβει ο επισκοπος απο το ποιμνιό του, αλλα απο το Χριστο, μεσω της Αποστολικης διαδοχης. Αλλ' η πληρης αυτη ικανοτης, που έχει δοθη σ' αυτόν, είναι ικανοτης του να φερη τη μαρτυρια της καθολικης εμπειριας της Εκκλησιας. Περιοριζεται από την εμπειρια αυτην. Επομενως, σε ερωτηματα περι πιστεως, ο λαος πρεπει να κρινη αναλογα με τη διδασκαλια του. Το καθη-

κον της υπακοης παύει να ισχύη, όταν ο επίσκοπος ξεφεύγη απο το καθολικο προτυπο, οπότε ο λαος έχει το δικαιομα να τον κατηγορηση ακομη και να τον καθαιρεση»[3].

«Επομένη τοις αγίοις πατράσι», η δογματική συνείδηση του λαού του Θεού κρίνει, αξιολογεί και απορρίπτει, ως απαράδεκτες, τις αποφάσεις τόσο της «Συνόδου» της Κρήτης όσο και αυτή της πρόσφατης Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Αισθανόμαστε βαθύτατα λυπημένοι και απόλυτα απογοητευμένοι από τους Ιεράρχες μας, που σε τόσο κρίσιμες στιγμές για την Εκκλησία μας και την πατρίδα μας, με τέτοιες απαράδεκτες αποφάσεις, κλονίζουν την εμπιστοσύνη του λαού στα πρόσωπά τους και δημιουργούν αφορμές για διαιρέσεις και σχίσματα μέσα στην Εκκλησία.

Δυστυχώς οι Ιεράρχες μας για μία ακόμη φορά προτιμούν το φιλάδελφο από το φιλόθεο. Επιλέγουν μια επίπλαστη ομοφωνία εις βάρος της αλήθειας και με το πρόσχημα της δήθεν ενότητας της Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος και της δήθεν ομόνοιάς της, καταλήγουν σε μια απόφαση τραγέλαφο και παρωδία.

Επικαλούμενη, άλλωστε, το ίδιο τεχνητό δίλημμα, αυτό δηλαδή, της ενότητας, που κατά κόρον προβλήθηκε προ, κατά και μετά την «Σύνοδο» της Κρήτης, η αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Ελλάδος -πλην ενός, του Μητροπολίτη Ναυπάκτου κ. Ιεροθέου- υπαναχώρησε από τις αποφάσεις και την σαφή εντολή που είχε λάβει από την Ιεραρχία και εν μια νυκτί την καταστρατήγησε και κατ' αποτέλεσμα την ανέτρεψε.

Η πολυδιαφημιζόμενη ενότητα, που εθεωρείτο δήθεν το ζητούμενο της «Συνόδου» της Κρήτης, καταρρίφθηκε πριν ακόμη αυτή συνέλθει. Κι αυτό γιατί απουσίασαν από αυτή τέσσερεις Τοπικές Εκκλησίες (τα Πατριαρχεία Αντιοχείας, Ρωσίας, Γεωργίας και Βουλγαρίας), που αντιπροσωπεύουν μάλιστα περισσότερο από το μισό του ορθοδόξου πληρώματος ανά τον κόσμο. Οι Εκκλησίες αυτές μάλιστα, στην πλειονότητά τους, έχουν ήδη απορρίψει συνολικά τα Κείμενα της «Συνόδου» αυτής, την οποία δεν αναγνωρίζουν ως Πανορθόδοξη, Αγία και Μεγάλη Σύνοδο.

Κατά συνέπεια, ποια ενότητα επικαλούνται οι Αρχιερείς; Αυτό το επιχείρημα της δήθεν ενότητας έχει καταστεί ήδη απατηλό και ψευδεπίγραφο και δεν πείθει πλέον κανέναν. Γι' αυτό και αισθανόμαστε ότι εμπαιζόμαστε κάθε φορά που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά το ίδιο αυτό ψευδοεπιχείρημα.

Μία ενότητα, άλλωστε, στηριγμένη στην, ανεπίτρεπτη για Συνοδικές αποφάσεις, που αφορούν μάλιστα δογματικά ζητήματα, διπλωματία και στην εξασφάλιση κακώς νοούμενων ισορροπιών· μία ενότητα που δεν εδράζεται στην αληθινή πίστη· μία ενότητα επιφανειακή και όχι γνήσια και ουσιαστική· μία κατ' επίφαση ενότητα, επιβαλλόμενη και πειθναγκαστική, δεν μπορεί σε καμμία περίπτωση να είναι αγιοπνευματική και κατά Θεόν.

Γι' αυτό και ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος μας διδάσκει ότι «Κρείστων εμπαιθούς ομονοίας η υπέρ ευσεβείας διάστασις», δηλαδή η διαφορά και η διάσταση χάριν της ευσεβείας, είναι καλύτερη από την ομόνοια που είναι γεμάτη πάθη[4].

- [1] Αγ. Θεοδώρου του Στουδιτου, Επιστολη πα΄, Φιλοκαλια 18Γ, σελ. 77
[2] π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Θέματα Ορθοδόξου Θεολογίας, εκδ. Άρτος Ζωής, Αθήνα 1989, σελ. 207
[3] π. Γ. Φλωροφσκυ, Το σωμα του ζωντος Θεου, Μια ορθόδοξη ερμηνεία της Εκκλησίας, εκδ. Αρμός, Αθήνα 1999, σελ. 80-83
[4] Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, Λόγος ΣΤ΄, Ειρηνικός Α΄, ΕΠΕ 1, 246. ΒΕΠΕΣ 59, 17. PG 35, 736 C

πηγή:

<http://www.pentapostagma.gr/2016/12/%ce%b1%cf%81%cf%87%ce%b9%ce%bc-%ce%b1%ce%b8%ce%b1%ce%bd%ce%ac%cf%83%ce%b9%ce%bf%cf%85-%ce%b1%ce%bd%ce%b1%cf%83%cf%84%ce%b1%cf%83%ce%af%ce%bf%cf%85-%ce%ad%ce%bd%ce%b1%cf%82-%cf%80%cf%81%cf%8e%cf%84.html#ixzz4Ratev1e5>